

HJERTET
FLYTER
PÅ
VANNET

Caroline Alvestad Lopez

Hjertet flyter på vannet

HJERTET
FLYTER
PÅ
VANNET

Caroline Alvestad Lopez

i dag er jeg like skjør som flammen til et stearinlys

fra himmelen snør det bomull og hvite skjebner
jeg har tenkt på skjebnen, hva den vil for meg
jeg observerer
og trekker tarotkort
tiden er et timeglass
fortiden er et spøkelse jeg lengter etter
som kan ikke nås

kunne man gjort noe annerledes
fire ruterkort på hånden
gode nyheter er som fjær, lette som fjær
dårlige nyheter er som en stein i magen
tenke kortsiktig og langsiktig
tårene som faller blir et hav større enn jorden

himmelen er som et gryteløkk over bekymringer
stearinlyset med vaniljeduft roer luften
hånd i hånd med natten

tekoppen i hånda roer hjertet mitt

hjertet flyter på vannet

mormoren min spør meg ofte om hvordan det er å bo i
åttende etasje
hun virker imponert over at jeg bor så høyt oppe i luften
blant skyene som en spurv i et rede, sier hun
jeg svarer at med så god utsikt kan jeg se om det kommer
dårlig vær
jeg kan nesten nå fuglene med fingertuppene og stryke
dem på hodet

jeg sitter på kjøkkenstolen og spiser vannmelon med
spiseskje
eller jeg sitter på en flakkete rødmalt trebenk i parken

—
det eneste som bevegde seg i dag var skyene på marmor-
himmelen
og noen barn som lekte gjemsel

Det er sommer. Nå vokser håret og neglene raskt. En duftskål med roseblader satt i vann på stuebordet, ute er tornebuskene som hvisker ikke rør meg, det er løvetannfrø i luften som kiler meg i nakken. Svarte larver som skal bli lette, vakre, sitrongule sommerfugler. Det er vaffellukt i luften.

Jeg har på meg en brun kjole med rosa små blomster og puffermer. I dag er jeg som en sommerfugl, like glad, søt og skjør samtidig. Senere på kvelden ser jeg på en dokumentar om sommerfugler på Netflix, ettersom jeg har fel-
lestrekk med sommerfugler.

jeg blar i en avis på lunsjrommet
og leser om en skogbrann i Australia
"Koalaene evakueres"
et bilde av en koala med bandasje rundt armen
jeg vil så gjerne redde koalaene
men de er på den andre siden av jordkloden
jeg går litt rundt i ring som en fugl, en slags glorie

da jeg kommer hjem fra jobb legger jeg merke til de stille
og vakre gule rosene i vasen på stuebordet

de rosa blondegardinene blafrer svakt i vinduet

forkjølelsen er midlertidig

den er på besøk

så drar den

og smaker av halsdrops med honning og sitron

sorgen er midlertidig

den er på besøk

så drar den

tårer smaker bittersøtt

hun står ved vinduet med en papirserviett i hånda

og ser på flyene på himmelen

den sølvfargede sorgskyen har dratt ut av vinduet
nå ser jeg den på himmelen på vei sørover
den blir til regn og tårer som forsvinner ved ekvator

på kvelden masserer jeg ansiktet mitt med en face-roller
av rosenkvarts
kinnene blir myke
jeg blåser ut stearinlyset, slukker nattlampa
sier god natt til de nyfødte babyer som lukter melk
og ser solens gule lys for første gang
jeg sier god natt til skytsengelen min

jeg ser på et maleri som heter *At home: A portrait**
en ung kvinne står oppreist i stua, lener seg mot peisen
og leser en gul bok
i den andre hånden holder hun en hvit fjær
jeg googler hva hvite fjær symboliserer og det står:
”Hvite fjær = Selv når du føler deg alene så er du ikke det,
noen våker over deg”
katten står ved siden av henne
hun har på seg en burgunderrød kjole med hvit krage
og svarte lakksko
bak henne står en stor hvit vase
med blått blomstermønster og grønne blader i
på veggen henger et speil med svart treramme
og et middelaldersk veggmaleri

kanskje boken er så interessant at hun glemmer at hun
kan sitte
kaffen min blir ofte kald når jeg leser bøker
det renner kaffedråper ned fra koppen
det ligner hester i galopp

* Walter Crane, 1872

den hvite vasen formet som et jenteansikt
knuste på stuegulvet
med de gule inntørkede rosene
hun frøs til i kroppen
som om noen hadde lagt isbiter i nakken hennes
roseblader som malingsklatter og isbiter av glasskår
spredt på et marokkansk teppe med glitter
et uforglemmelig maleri
prerafaelittisk
det gjør vondt å se rosen sånn

jeg syr igjen sårene mine
det vokser forglemmegei i dem

katten min ser på meg og gir den trøsten jeg trenger
hun er en perserkatt med askegrå pels på overkroppen
og hvit på underkroppen
jeg grer den lange pelsen hennes med en trebørste
da får hun ikke floker
jeg grer og tenker ingenting

om livet vet jeg lite men jeg tar sjanser
snøen glitrer som fargestifter
ser på bomullskyer
som sukkespinn i munnen
ser direkte på solen og får vondt i øynene
lager en engel i snøen, kjenner kroppen bli kald
etterlater DNA, fingeravtrykk på speil
tannkremfleck på blusen
roseparfymelukt i luften
kokos fra en skolebolle på en kafé-tallerken
rødt lepestiftmerke på en serviett
hårstrå på et museumsgulv

—
hjemme har jeg etterlatt klementinbåter i en perleskål
en rosa plastelinafigur på stuebordet
sytråder fra klær på gulvet
men intet speilbilde etterlates i det ovale ansiktsspeilet
med svartlakkert treramme i gangen

kan jeg vite ting om fremtiden før noe skjer
jeg har en transparent bergkrystall på nattbordet
det skal rense luft og sinn
denne sommeren visste jeg ikke at det kom til å regne så mye
som om Gud var trist og gråt og gråt
jeg ville ta fly for å se jorda fra himmelen
for å føle meg mindre og en del av noe større
for å glemme meg selv litt

jeg drikker et glass med biola
tørker vekk yoghurtbarten med en gul serviett
jeg filer neglene på verandaen
tar gyllen neglelakk på
rosa rouge på kinnene
mormoren min sier at sminke er for de eldre, de triste

jeg kjenner en smak av jord i munnen et sekund
jeg vet jeg ikke bør forvente for mye

En dag da jeg var syv år spiste jeg nesten en hel pakke med non stop. Moren min sa til meg: ”Hvis du spiser én non stop til, kaster du opp i det kastanjebrune håret ditt og deretter på kjolen din.” Jeg spiste en non stop til og kastet opp, men jeg hadde hårbøyle på, så det gikk fint med håret.

Jeg lærte med tiden og tredde hvite og svarte perler på et halskjede for hver gode og dårlige erfaring. Det ble et perlekjede jeg gikk med rundt halsen, jeg talte perlene og klemte det i håndflaten.

jeg hører på lo-fi hiphop fra mobilen
sangen heter "Solitude"
Sokrates sa: "Jeg vet bare at jeg ikke vet"
jeg sitter ved pulten og ser ut av vinduet med hodet i
hendene
i dag er himmelen blankpolert
sollyset gir varme som blir til medisin i kroppen

det ser ut som om Gud har skåret ut rosene i vasen på bordet

jeg tar ikke paraplyen ut av veska
selv om det er en solskinnsdag
jeg kan spise sjokolade og pusse tennene rett etterpå
for å unngå å få hull i tennene
kan ha med en termos med kaffe på kino

husker jeg gikk på blomstermarkedet i Columbia Road
roser, liljer, tusenfryd, nelliker, krysantemum, amaryllis,
gladioler, solsikker, sitrontimian, koriander
i luften danset det små parfymerte duftskyer
mennesker trenger blomster
mormor syns blomster og fugler er det vakreste i verden

jeg hadde en drøm i natt
jeg gikk på perrongen til en togstasjon
fortauet var fylt av moste kirsebær
det så vakkert ut

historien bak drømmen drømte jeg ikke

En teori kunne være at en jente hadde plukket kirsebær i en kurv med et hull i bunnen. Da hun gikk på perrongen for å ta toget hjem falt kirsebær ut av hullet i kurven hennes. Der gikk hun og ante ingenting om sporene hun etterlot seg.

det regner og fuglene får vasket seg litt
jeg takker naturen for det

om vinteren bruker jeg håndkrem nesten hver dag
med en lukt av rosmarin og klementin
jeg kjøpte den på Aesop
ved en feiltakelse kjøpte jeg en solkrem i sommer som
inneholdt glitter
jeg brukte den en dag og følte meg som en selvlysende
skorpion
som jeg så på en Netflix-dokumentar

jeg sitter nær varmeovnen med et ullpledd og en kopp
med ingefærte

på koppen står det: "You are loved"

jeg hadde en venninne da jeg var barn
vi lekte ofte i dukkehuset hennes med tresko på
vi fikk bare være inne i det virkelige huset hennes når det
regnet

en gang hadde jeg glemt dukken min med rosa
buksedress der
moren min hentet den på kvelden
dukken var så kald da jeg fikk henne tilbake
jeg kjente på pulsen hennes
jeg fønet henne med hårføneren
og la henne under dyna i sengen min
jeg tok godt vare på dukkene mine

Hjertet flyter på vannet

Caroline Alvestad Lopez

Caroline Alvestad Lopez har tidligere skrevet *i bite my nails to manifest my existence* (Scrambler Books, 2015)

AFV Press 2020

Alle rettigheter tilhører forfatteren

Formgiver: Håkon Pagander

ISBN: 978-82-93395-18-8

www.afvpress.com

/

ISBN: 978-82-93395-18-8

9 788293 395188